

Zaterdag 20 juni

1.00

Het is midden in de nacht en ik word langzaam wakker. Ik ben nog een beetje duf, maar wat ik wel zeker weet is dat gisteren mijn laatste schooldag was en dat ik nu op vakantie ben, want mijn moeder en ik zitten in een vliegtuig. *Yeeesss!* De deur van het toestel gaat open en er stroomt warme vochtige lucht naar binnen. Dat is meteen een voorproefje van de komende week, want die wordt warm, héél warm! Na een vlucht van vier uur zijn mama en ik aangekomen op het internationale vliegveld van Varadero in Cuba.

1.15

We hebben onze koffers opgehaald en staan nu in de rij voor de paspoortcontrole. Om de beurt moet iedereen zijn paspoort laten zien. Ook moet je hier

je toeristenvisum laten stempelen. Dat is een papiertje dat je het recht geeft om tijdelijk in Cuba te verblijven. Zo gaat dat als je in het buitenland landt. In de tussentijd haal ik mijn iPod touch tevoorschijn om te kijken of ik bereik heb. Wat? Als ik niet snel iets van me laat horen, maken Gina en Gino, mijn twee BFF's, zich vast ongerust! Ik weet best dat het al heel laat is, maar ik kan het niet uitstaan om hier maar een beetje te staan en niks te doen! Hmm, er is helaas geen spoortje Wi-Fi te bekennen hier... En dat op een internationaal vliegveld! Als ik erover klaag, fronst mijn moeder alleen haar wenkbrauwen en doet niet eens de moeite te antwoorden. Ach, het zal straks in het hotel vast wel lukken! Gelukkig zijn we gauw aan de beurt.

1.30

Mijn moeder loopt met een zelfverzekerde glimlach naar de douanebeambte en zegt luid en enthousiast "*¡Buenas noches señora!*" De jonge douanemedewerkster is totaal niet onder de indruk van de talenknobbel van mijn moeder en zegt alleen maar heel somber "*¡Pasaportes!*", voordat ze uitgebreid haar tijd neemt om onze gezichten te vergelijken met de gezichten op die vreselijke foto's op onze paspoorten. Worden ze betaald om zo

vervelend en streng te doen of zo? En kan iemand mij eens vertellen waarom het verboden is te glimlachen op een pasfoto? "Het schijnt dat glimlachen de stand van de ogen en de neus verandert en dat zijn de belangrijkste herkenningspunten van een gezicht", vertelde mijn moeder vorig jaar, toen we de foto's lieten maken bij de drogisterij bij ons op de hoek. Ik vind die uitleg niet echt overtuigend, want mijn moeder lacht bijna altijd. Je kan haar dus amper herkennen op die foto die de douanebeambte aan het bekijken is. Ze lijkt wel een gevangenisbewaarder die met het verkeerde been uit bed is gestapt! Hi! hi! hi! OMG! En als ze ons nu eens de toegang tot dit land weigert... Ik heb geen zin om nu meteen weer in een vliegtuig te stappen! Gelukkig is de mevrouw er uiteindelijk blijkbaar toch van overtuigd dat we het echt zijn, want ze geeft ons onze papieren terug, en glimlacht deze keer zelfs.

— *Bienvenidas a Cuba*, zegt ze.

Oef!

1.35

Ik weet nog steeds niet of ik blij moet zijn dat ik binnenkort in Quebec, waar het begin van de zomer vaak nogal regenachtig is, zal kunnen pronken met mijn prachtige gebruide huid, of dat

ik teleurgesteld moet zijn dat ik het vreugdevuur van het Sint Jansfeest ga missen. Gina en Gino gaan daar natuurlijk wel naartoe. Het leven van een globetrotter is nog niet zo eenvoudig, hoor! Zodra ik meer dan drie dagen vrij heb van school moet ik de wereld weer rondreizen met mijn moeder, terwijl mijn vrienden zich, zonder mij, vermaken...

Ik kijk omhoog naar de hemel en bewonder de duizenden sterren. Ik vraag me af of de sterrenhemel overal hetzelfde is. Ik vind het een spannend idee dat ik zó ver van huis ben dat het onmogelijk is om vannacht thuis te slapen, zelfs als ik daar heel veel zin in zou hebben...

— Waar is de bus die ons naar ons hotel brengt?

— We nemen geen bus, snoepje, we nemen een taxi.

Mijn moeder ook altijd met haar snoepje! Wanneer zal ze eens ophouden met me altijd en overal te knuffelen en me 'liefje' en 'snoepje' te noemen? Ik ben dertien (bijna veertien) en ze doet nog steeds alsof ik pas drie ben! En dan heet ik nog Juliette ook... Ik haat mijn voornaam!

— Is het nog ver naar het hotel?

— Best wel. We gaan naar Havana en dat is ongeveer twee uur reizen.

— Je maakt zeker een grapje?

— Helemaal niet, liefje.

— Waarom hebben we dan geen vliegtuig naar Havana genomen in plaats van naar Varadero?

— Omdat we ook terugvliegen vanaf Varadero, dat is namelijk het eindpunt van onze vakantie. We beginnen onze reis in Havana, waar Nathalie en Camille ons verwachten.

— Nu nog, zo midden in de nacht?

— Ze zijn een paar dagen geleden al aangekomen en zullen nu wel slapen. We hebben morgenochtend om 10 uur afgesproken in het hotel.

— O! nee! Dat betekent dus dat we weer supervroeg op moeten staan!

— Goh, 8.30 uur is niet echt supervroeg, hè, liefje.

Ze haalt haar hand over mijn hoofd om mijn haar in de war te maken. En natuurlijk zit het nu helemaal niet meer. Grrr! Ik vind het zo irritant als ze dat doet!

1.45

— Taaaxiii!

Ik vergeet mijn slechte humeur bij de gedachte dat ik mijn vriendin morgenochtend zie. Camille is de dochter van een vriendin van mama. In een vorig leven was mijn moeder verpleegster. Toen ze

veertig werd heeft ze alles laten vallen om reisjournaliste te worden en de wereld rond te toeren. "Een meisjesdroom" legde ze me uit. Wat zeg je? Dat dat hartstikke cool is? Nee! Helemaal niet! Het gekke is dat ze me dwingt om steeds met haar mee te gaan. Zou jij het leuk vinden om echt elke vakantie op reis te moeten? Om van de ene kant van onze planeet naar de andere te vliegen zodra het kerstvakantie, paasvakantie of zomervakantie is? Goed, het is eerlijk gezegd af en toe best leuk, maar ik mis mijn vrienden vaak... Mijn moeder denkt soms echt dat ze mijn beste vriendin is, maar ze is al drieënveertig jaar. Kan je het je voorstellen. Ze is al op weg naar de honderd...

Maar goed, laten we even terugkomen op mijn vriendin Camille. Mama werkte in het begin van haar carrière een jaar lang als verpleegster in Genève, in Zwitserland, samen met de moeder van Camille, Nathalie. Het schijnt dat ze al hun vrije dagen samen op pad gingen en uitstapjes maakten! Toen ze weer terug waren in Canada hebben ze altijd contact gehouden. Mama ging in Quebec wonen, waar ik ben geboren, en Nathalie koos voor Montreal, waar ze met de vader van Camille trouwde, een Cubaan die in de jaren '90 naar Quebec was geëmigreerd. Camille is ook enig

kind, net als ik. We zijn precies even oud en we kunnen het heel goed met elkaar vinden! Helaas zien we elkaar maar heel weinig. De laatste keer was in september, tijdens de begrafenis van de vader van Camille. Hij is gestorven door een ongeluk met een deltavlieger... echt afschuwelijk! Goed, ik begin nu echt heel veel zin te krijgen in mijn bed... reizen is vermoeiend!

1.50

Vlak voor onze neus stopt een rood met witte auto. Er staat met grote letters 'Cubataxi' op de deuren. Na een lange discussie in het Spaans worden de chauffeur en mijn moeder het eens over de prijs van de rit. Vijfenzestig dollar. Dat lijkt mij echt ENORM, maar mama zegt dat het een hele redelijke prijs is, aangezien we 150 kilometer moeten rijden. In de auto rol ik mijn spijkerjasje op tot een kussen, zodat ik met mijn hoofd tegen het raam kan proberen te slapen. Nog twee uur rijden voordat we bij ons hotel aankomen. Pfff, ongelooflijk!

3.50

Ik krijg mijn ogen amper open als de auto in een compleet verlaten straat voor een groot gebouw tot stilstand komt... Mama vindt, zoals altijd, de energie om zich enthousiast uit te laten over de gevel van het gebouw.

—Het hotel 'Parque Central' is het beste hotel van de stad, zegt ze tegen me voordat ze de chauffeur bedankt met een hartelijk "*¡Gracias señor, muchas gracias!*" en een fooi.

De man bedankt haar op zijn beurt nadat hij onze koffers uit de kofferbak tilde en bij de receptie van het hotel neerzette. Dat was heel fijn, want onze koffers zijn veel zwaarder dan normaal. Ik vraag me af waarom mijn moeder zoveel kleren heeft meegenomen, want dat doet ze normaalgesproken helemaal niet... behalve schoenen dan. Goed, we moeten nu naar de receptie om onze papieren weer te laten zien en de sleutel van onze kamer op te halen. Ik val in slaap!

4.00

Eenmaal in onze kamer is het mijn beurt om heel enthousiast te worden. Wat een geweldige

kamer! Er staan twee grote bedden en we hebben een enorme badkamer, en zelfs een balkon met uitzicht op de straat. Ik werp me letterlijk op het bed naast het raam. Ik wil onmiddellijk naar dromenland vertrekken. Ik trek alleen mijn schoenen en mijn spijkerbroek uit, laat de rest maar zitten...

—Vergeet je tanden niet te poetsen, Juliette! Juliette? Slaap lekker, snoepje...

9.00

Ik word wakker door het geluid van toeterende auto's. Een microseconde lang, net voordat ik mijn ogen opendoe, denk ik dat ik weer in New York ben, waar we tijdens de paasvakantie waren. Maar ik herinner me al snel dat we in Havana zijn!

—Julieeette! Opstaan!

—Nog eventjes...

—Julieeette!

—Ja, ja!

Rustig alsjeblieft! Ik ben met vakantie, hoor... En ik wil ZO GRAAG slapen! Zzzzz...

—Hup, liefje, werk nou even mee! We moeten snel ontbijten, want Nathalie en Camille staan om 10 uur in de hal van het hotel.

Ik werp een blik op de wekker op mijn nachtkastje.

— We hebben nog een uur!

— Helemaal niet. We moeten opschieten als we alle gerechten van het buffet willen proeven.

— Ik heb niet zo'n trek. Ga maar alleen.

(Ik kan het altijd proberen, toch?)

— Doe niet zo flauw, Juliette. Dit is de enige gratis maaltijd van vandaag, dus daar moeten we van profiteren. Hup, onder de douche!

— Oké. Over twee minuten, beloofd.

Mama overrompelt me door opeens mijn dekens van me af te trekken. Aangezien de airconditioning aan staat, heb ik plotseling de indruk dood te gaan van de kou. Ik heb geen keus, ik moet nu wel onder de douche om mezelf weer een beetje op te warmen. Wat een ellende! Ik leef met een beul en mijn leven is een hel!

9.15

Ik trek snel een zwart minishortje en mijn favoriete hemdje aan (dat grijze met een roze olifant erop) en zwarte sandalen. Ik kijk naar mezelf in de spiegel op de deur van de klerenkast. Ik vraag me af hoe Cubaanse meisjes van dertien zich kleden... Na dertig seconden besluit ik me om te kleden. Ik trek mijn zwarte minishort uit, vervang hem door een

spijkerbroek en ik doe een blauwwit gestreept hemdje aan, dat me minder kinderachtig lijkt.

— Julieeette! Wat ben je allemaal aan het doen?

— Ik ben bijna klaar, mam. Ik heb alleen niks om aan te trekken.

— Begin daar nu niet weer over, hè, Juliette!

— Maar het is echt zo! Je hebt in mei drie korte broeken en zes hemdjes voor me gekocht en sindsdien heb ik altijd hetzelfde aan.

— En alles wat ik vorig jaar voor je heb gekocht dan?

— Vorig jaar is vorig jaar, hè, mam! De mode verandert!

Ze haalt haar schouders op en kijkt me moedeloos aan.

— Dat valt best mee. Kijk! Ik heb deze jurk al jaren!

— Dat bedoel ik dus...

Ik vraag me af of er in Havana ook winkelcentra zijn...

10.00

Na een enorm ontbijt gaan we naar de hal van het hotel, maar onze vriendinnen zijn er nog niet. Ik kan niet wachten ze weer te zien! Mama kijkt op haar horloge.

— Zoals je weet kwam de vader van Camille uit Cuba. Er woont familie van hem hier in Havana, en Nathalie en Camille zijn hier om ze weer eens op te zoeken.

— Wil je zeggen dat Camille hier ooms en tantes heeft?

— Ja. En ook een oma en neven en nichten.

— Wow, super! Ik zou ook best neven en nichten willen hebben hier op Cuba!

— Ja, je zou denken dat het leuk zou zijn om hierheen te komen om ze te bezoeken, maar...

Mijn moeder doet opeens heel serieus.

— ... weet je, Juliette, het leven is hier niet altijd zo makkelijk en aangenaam als dit luxe hotel je laat denken.

— Hoe bedoel je?

Mama heeft geen tijd om te antwoorden, want er komt een man naar haar toe lopen met een briefje in zijn hand.

— ¿Señora Bérrroebé?

Ik vind de manier waarop Spaanstaligen de 'u' als 'oe' uitspreken en de 'r' rollen zó grappig.

— Sí.

— *Tengo un mensaje para usted, señora.*

— Hij zegt dat hij een bericht voor me heeft.
¡Muchas gracias señor!

De man maakt een respectvolle buiging voordat hij zich omdraait en wegloopt. Mama leest snel het bericht.

—Nathalie laat weten dat ze ons niet voor twaalf uur kan komen ophalen. Ehm, oké! Dat geeft niet, dan hebben we dus twee uur de tijd om de omgeving te verkennen met z'n tweeën. Ik moet nog wel even wat Canadese dollars wisselen voor Cubaanse peso's, maar dat doe ik liever niet hier. De wisselkantoren in hotels vragen vaak hele hoge commissiepercentages. Wacht je even op me? Ik ga een plattegrondje van de stad halen bij de receptie en dan vraag ik de conciërge ook meteen om wat tips.

—De conciërge?

—Ja, dat is die meneer die ons het briefje kwam brengen.

—Maakt hij ook schoon?

—Welnee, liefje. In luxe hotels is meestal een conciërge aanwezig om de gasten welkom te heten, de nodige informatie te verschaffen en adviezen te geven.

—Ah, oké!

—Ik ben zo terug.

Mijn moeder liet me daar zomaar staan, dus zoek ik in mijn tas naar mijn iPod om te kijken

De stad loopt over van muziek en energie, je voelt je er veilig en geweld komt bijna niet voor. Je moet wel oppassen voor zwendelaars die toeristen aanspreken om ze wat geld te ontfutselen voor het een of het ander!

La Habana Vieja (het oude stadscentrum)

De oude binnenstad van Havana (of La Habana Vieja) is een doolhof van smalle steegjes en straatjes, en staat op de UNESCO-lijst van werelderfgoed. Het is een zeer fascinerende omgeving. Het historische hart van Havana wekt af en toe de indruk dat het door bommen getroffen is. Dat komt omdat sommige hele oude gebouwen in erg slechte staat zijn, en ook omdat veel gebouwen gerenoveerd worden. Toch kan je niet anders dan vol bewondering rondkijken. De straten en de architectuur zijn prachtig, tenminste als je de moeite neemt om naar de rijke details van de gevels te kijken. Al die kleurige deuren, ramen en balkons zijn een lust voor het oog!

▪ DIT MOET JE ZIEN

De vele pleintjes, of *plazas*, waar de toeristen zich mengen met de lokale bevolking: **Plaza de la Catedral**, **Plaza de San Francisco**, maar ook **Plaza Vieja** en **Plaza de Armas** dat je tegenover de haven vindt. Achter dit laatste plein bevindt zich het **Castillo de la Real Fuerza**, een kasteel uit de 16^e eeuw, met

(Voor 1492) Cuba wordt bevolkt door Indianen (Siboneys, Arawaks, Taïnos en anderen).

1492 Christoffel Columbus ontdekt Amerika en zet voet aan wal op het eiland Cuba.

1511 De Spanjaard Diego Velázquez de Cuellar verovert Cuba.

1515 (ongeveer) Stichting van Havana.

1607 Havana wordt de hoofdstad van Cuba.

1762 De Engelsen veroveren de stad Havana.

1763 Cuba wordt teruggeven aan Spanje.

1868 Het begin van de tienjarige oorlog tegen Spanje. Dit was de eerste bevrijdingspoging die Cuba ondernam tegen Spanje.

1886 Officiële afschaffing van de slavernij in Cuba.

1895 De journalist en schrijver José Martí neemt de leiding in de onafhankelijkheidsoorlog tegen de Spanjaarden.

1898 Begin van de Spaans-Amerikaanse oorlog.

1902 Cuba is officieel onafhankelijk. Tomás Estrada Palma wordt de eerste president van de Republiek Cuba.

1925 Gerardo Machado wordt de tweede president. Oprichting van de Cubaanse communistische partij.

1940 De sergeant Fulgencio Batista grijpt de macht.

VRAGENLIJST

1. In het jaar 1492 kwam een hele bekende ontdekkingsreiziger aan op Cuba. Hoe heet hij?

- a. Samuel de Champlain
- b. Jacques Cartier
- c. Marco Polo
- d. Christoffel Columbus

2. Wie hoort niet in het rijtje van bekende inwoners van Cuba thuis?

- a. Antoni Gaudí
- b. Fidel Castro
- c. Ernest Hemingway
- d. Ibrahim Ferrer

3. In welke zee ligt Cuba?

- a. De Middellandse zee
- b. De Zwarte zee
- c. De Caribische zee
- d. De Dode zee

Louw bezoekboekje

Datum: _____ **Het weer:** _____

Wat heb je vandaag bezocht? _____

Met wie? _____

Wat vond je ervan? _____
